

at Facit stemmede, udløstes hans Spænding og Glæde i en øreskingrende Fløjtettrille. Han følte atter fast Grund under Fødderne. Arbejdet var altsaa ikke spildt; de tusind Nætter, det havde kostet ham, var ikke bortødslede. — Holla! Der var maa-ske endnu Tid til at vinde Sejr, før Faderen der-hjemme i Præstegaarden lukkede sine Øjne.

Sit Forhold til den neergaardske Arv fik han nu hurtig ordnet uden fornyede Skrupler. Han sagde til sig selv, at det dog ikke nyttede med for megen Finfølelse. Man maatte gøre sig haard over-for den Slags Fornemmelser, naar man skulde frem i Verden med et Par bare Næver. Forresten viste det sig, at Summen ikke var saa stor som ventet. Ved hans Besøg hos Sagføreren meddelte denne ham, at Boet „var en Del belastet“, og med denne Erklæring lod han sig nøje uden at tænke paa at foretage nogen nærmere Undersøgelse. Et Par Tusinde Kroner maatte der efter Sagføreren's Mening dog sikkert blive til Rest, — det vilde altsaa sige, at han foreløbig havde sikret sig Arbejdsro i det mindste et Aar. Et Forskud fik han straks og meget beredvilligt udbetalt, saa han kunde afgøre sin Gæld.

Nu opgav han ogsaa sin Lærervirksomhed og den anden, nødtvungne Bibeskæftigelse for helt at kunne ofre sig for det store Værk. Utaalmodig som en ung Bjørn, der rejser sig af sit første Vinterhi, rystede han den lange Lediggangs Døsigheid af sig og tumlede ud i sit Arbejde. Mens Foraaret drog henover Landet med Solkyer og sortblaa Hagel-byger, sad han hele Dagen og den halve Nat der-inde i sit lille Kammer bøjet over sine Papirer, døv for Stærefløjtet derude i Træerne og for den rosenrøde Sne af Æbleblomster, der dryssede ned